

Koi from the land of the morning calm

Contributed by Hugo J. Smal
dinsdag, 16 oktober 2007

Van Tangun, de stichter van Chosŏn, het eerste koninkrijk op het Koreaanse schiereiland (2333 v.Chr.), wordt verteld dat hij de zoon was van een beer. Volgens de mythe baden de beer en de tijger tot Hwanung, een nazaat van een hemelse heer, dat zij een mens mochten worden. Hwanung gaf beiden een bundel bijvoet (*Artemisia vulgaris*) en twintig teentjes knoflook en vertelde hen dat zij hiervan honderd dagen moesten leven, zich verschuilend tegen het zonlicht in een grot.

Knoflook en bijvoet zijn magische, medicinale kruiden, die bekend staan om hun zuiverende werking. De beer volgde de instructies nauwgezet en werd een vrouw. De ongeduldige tijger faalde. Uiteindelijk trouwde Hwanung de vrouw en kreeg samen met haar een zoon: Wanggom, die later bekend raakte onder de naam Tangun.

Dit was één van de eerste verhalen die ik ooit over Korea las. Maar doordat Guus Hiddink op TV veel over het land vertelde, wist ik er inmiddels al wel iets van. Toch is het voor ons Europeanen een onbekend land. Over China en zeker over Japan weten we relatief veel, maar het landje dat tussen deze twee reuzen in ligt is bijna geheel in het donker gehuld. Youg Soo Kim gaf mij de gelegenheid om Zuid-Korea te ontdekken en verliefd op het land te worden.

Youg Soo Kim

Ik ontmoette Youg Soo Kim vijf jaar geleden tijdens de koishow in de Kasteeltuinen van Arcen. De organisatie vertelde me dat er een paar Koreanen met Koi in het vliegtuig zaten. Volgens de berichten vervoerden zij de vissen in dozen die zij op hun schoot hielden. Of ik even voor een vat, een zuurstofpomp, kortom, voor gezond water voor de vissen wilde zorgen.

Gelukkig zijn er altijd handelaren die een helpende hand willen toesteken. Ik slaagde dan ook uitstekend. De vissen zwommen al snel gezond en vrolijk rond. De dankbaarheid van de Koreanen was groot. Ik moest met iedereen op de foto en vooral heel veel buigen. Eenmaal thuisgekomen, vond ik een e-mail met een uitnodiging om vrijwel direct af te reizen naar Korea. Wat een geluk. Dat ik dit mocht meemaken. Waarom? Voor wat helder en goed water, een zuurstofpomp en vrolijk rondzwemmende visjes? Ik snap het nog steeds niet. Maar naar Korea ging ik.

Koi-redders: Juve-fan met rechts van hem 'the old man'.

Koishow in Korea

Na landing op Incheon Airport

werd ik direct naar de eerste koishow in Korea vervoerd. De show werd gehouden bij een koifarm langs een snelweg. Er stonden zo'n vijftwintig vats, waarin voornamelijk kleine visjes rondzwommen.

Ik werd bevraagd door

verschillende journalisten, moest prijzen weggeven en natuurlijk mijn opinie verkondigen over de kwaliteit van de vissen in de show. Er was een stevig dispuut gaande over welke vis er Grand Champion moest worden. Youg Soo claimde dat zijn vis de beste was en ik moest hem gelijk geven. De werkelijk wondermooie Taisho Sanke staat nog steeds op mijn netvlies gebrand. Het dispuut kreeg geen happy end en ik bevond me dan ook al snel in de auto van Youg Soo op weg naar Goyang City waar hij zijn koifarm runt.

South Korea

- The land of the rose of Sharon, the splendid garden of mountains and rivers

Inmiddels ben ik al drie keer

in Korea geweest en mag ik me adviseur van de Goyang Koifarm noemen. Ik leef er met de familie Kim en slaap bij het bedrijf. Hierdoor heb ik de kans gekregen om zowel het land als zijn bewoners goed te leren kennen. Ik had niet het nadeel een toerist te zijn, maar voelde me in feite opgenomen in de familie.

Zogeheten Chansun, sjamanistische, onheilswerende totems.

Tempels en heiligdommen

Youg Soo weet alle cultureel

belangrijke plekken feilloos te vinden. En - net zo verwonderd als ik - ondergaat hij ze met groot ontzag. De paleizen van Seoul (uitspraak: 'soul'), de vele verstilde boeddhistische tempels, het is vaak puur goud wat er blinkt, en ook de Sjamanistische heiligdommen vervulden me met diep ontzag. Youg Soo is daarnaast ook een groot liefhebber van eten maar dat is voor Koreanen geen uitzondering. We hebben het hier overigens niet over McDonald's of de Franse keuken. De Koreaanse dis is zeer verfijnd, uitgebreid en feestelijk. Het meest afzichtelijke restaurantje zet nog een uitstekende maaltijd op tafel. Wel schoenen uit, zitten op de grond en zelf bereiden. Meestal zijn de tafeltjes van Koreaanse restaurant voorzien van een barbecue. Hierop bereidt men zelf het vlees of de vis.

Je merkt het, ik ben aardig

verliefd geraakt op Zuid-Korea. Het land van de hibiscus en ginkgo. Wij Europeanen denken dat Korea net zoets is als Japan of China. Maar wanneer je er, net zoals ik, een tijdje bent geweest, dan bemerk je dat het toch echt allemaal

heel anders is.

Tuinen met humor

Ook de Koreaanse tuincultuur is bijzonder. Het is een cultuur waarin humor een grote rol speelt. Dat ben ik nog nergens anders tegengekomen. De ornamenten die in de Koreaanse tuin worden gebruikt, zullen, wanneer ze eenmaal in Nederland verkrijgbaar zijn, voor veel sfeer rond de vijver zorgen. Het keramiek dat sinds eeuwen in Korea wordt geproduceerd is wereldberoemd.

De Koreanen zijn niet alleen vaak begaafd, ze zijn ook gastvrij en heel erg vriendelijk. Wanneer de redactie het een goed idee vindt, zal ik in een volgende uitgave van dit blad gaarne dieper ingaan op de Koreaanse cultuur. In dit verhaal volstaat het wanneer ik je aanspoor om het land zélf eens te gaan bezoeken. Ik beschouw Zuid-Korea inmiddels als mijn tweede vaderland. Maar ik merk dat ik begin af te dwalen: terug naar de Youg Soo en zijn Koi.

Overzicht van de Goyang Koifarm.

Van rozenkweker tot koifanaat

Youg Soo begon zijn werkzaam leven als rozenkweker. Nadat zijn kwekerij was opgekocht door Goyang City, besloot hij van de rozen over te stappen op de vijver: Koi. Hij kocht een stuk land waar hij mudponds, een professionele vijver, kassen en zelfs een restaurant realiseerde. De Goyang koifarm is op die manier een park geworden waar het goed toeven is. Er vallen niet alleen Koi te bezichtigen, ook Koreaanse tuinornamenten, planten, bomen en vlinders trekken het oog. Hebariki, de Koreaanse zonnebloem, bloeit er uitbundig en Jindo, de vriendelijke Koreaanse hond, houdt er de wacht. Het is jammer dat de lotusbloem bij ons zo moeilijk bloeit. Op de Goyang Koifarm schittert deze heilige bloem in vele kleuren.

Tijdens mijn tweede trip werd ik op een dag uitgenodigd om meneer Byeong tae Yoon, de oprichter van de Koreaanse koivereniging, op te zoeken. Het huis van 'the old men', zoals wij hem vol respect noemden, lag tegen de bergen en was omringd door een groot aantal lege mudponds. Het bleek een heel aardige, oude man, die ons gastvrij uitnodigde voor een biertje en wat snacks. We praatten wat over Koi. Mister Yoon was vele malen in Japan geweest en had daar tijdens shows belangrijke vissen gekocht. Ik vroeg hem waarom de mudponds leeg waren: "Waar zijn uw vissen?"

Hij moest me teleurstellen.

Omdat zijn vrouw één jaar daarvoor was gestorven, had hij zijn Koi verwaarloosd. Hij was gestopt met kweken en zijn Koi zaten in een mudpond in het bos, naast het huis. Hij was te beschaamd om ze te laten zien. Na enig aandringen kreeg ik hem toch zover dat hij die schaamte overwon en dat hij ons de vijver wees. Al van grote afstand rook ik het water. De smerige geur van ammoniak maakte me misselijk. Op het wateroppervlak dreven kleine dode koi'tjes. Die vissen waren inderdaad verwaarloosd.

Ik vroeg Youg Soo alle afspraken voor de volgende dag af te zeggen en een aantal mensen te verzamelen. Aan mister Yoon vroeg ik of hij de vijver alvast wilde laten leeglopen zodat we de Koi de volgende dag konden vangen. In een kas bleken een groot aantal betonnen vijvers te liggen waarin de vissen konden worden ondergebracht. De volgende ochtend verdeelden we de taken. De Koreanen zouden de vissen vangen en ik zou de vissen nakijken en in de opvangvijvers zetten. Geen gemakkelijke taak. Het waren er honderden. Heel veel kleinere visjes die gelukkig allemaal gezond bleken. En ook een flink aantal grotere vissen: de kweekparen.

Adembenemende kwaliteit

Ik weet niet of je wel eens iets hebt gezien dat zó mooi is, dat de tranen je in de ogen schieten. Mij overkwam het daar. Nog nooit had ik zulke lichamen gezien en maar zelden zo'n gezondheidsglans. De vissen in de privé-vijver en op de koifarm van Peter Waddington waren voor mij al een openbaring, maar de vissen die ik daar in die kas in Korea in mijn handen kreeg, deden me werkelijk rillen. Het wit, het rood en het zwart waren van een werkelijk uitmuntende kwaliteit. Mijn god, dacht ik; al had ik maar een enkele schub! Ze waren allen van hoge Japanse kwaliteit. Het waren Koi die de meesten van ons misschien maar een keer in hun leven zien.

Het is trouwens wel gevaarlijk.

Het is alsof je als Daf-bezitter een Lamborghini moet wassen. Jaloezie is mij op dat soort momenten niet vreemd. Nadat de Koi allemaal in de vijvers waren gezet en allen gezond bleken, kregen we een uitgebreide maaltijd voorgezet. Mr. Yoon was werkelijk dankbaar en gelukkig, en bedankte me omdat ik zijn vissen had gered. Dit natuurlijk met de hulp van Youg Soo en zijn vrienden. Dit avontuur zou echter nog een staartje krijgen.

Een gouden greep met het sleepnet.

Gekweekt uit dankbaarheid

Tijdens de derde trip werd ik opnieuw uitgenodigd bij Mr. Yoon. Youg Soo vertelde het wat lacherig. Eenmaal aangekomen in de schitterende tuin van 'the old men's'; kregen we weer bier en snacks. Gewichtig vertelde de gastheer me dat hij me nog steeds dankbaar was dat ik hem weer van Koi had leren houden. Ik had zijn leven opnieuw inhoud gegeven. Daarom had hij met hulp van Youg Soo speciaal voor mij een kweek opgezet. Gezamenlijk hadden ze de taak op zich genomen om Koreaanse Koi bekend

te maken bij koi liefhebbers van over de gehele wereld. Ze verzochten mij de vissen te selecteren die het waard waren om naar de Goyang Koifarm te brengen, zodat ze later naar Europa konden worden gezonden.

Wel, dat was geen gemakkelijke opdracht. Er zaten namelijk geen slechte Koi tussen. Ook bij deze visjes spatte de kleuren me in het gezicht. Ze toonden een uitmuntend lichaam en een uitbundige gezondheidsglans. We vingden alle vissen en brachten ze naar de farm, om ze daar in de mudponds te zetten, zodat ze nog een tijdje konden doorgroeien. Mr. Yoon en Youg Soo gaven me nog wel een opdracht mee. Ze vroegen me de Koreaanse cultuur te bestuderen en daar een boek over te schrijven. Ze gaven me de opdracht om Korea en haar cultuur bekend te maken in Europa. De titel heb ik al: "A Garden called Korea". Nu het boek nog.

Terwijl ik dit verhaal over Youg Soo en zijn vissen zit te schrijven, treft hij voorbereidingen om zo'n zestig vissen naar mij te zenden. Wanneer je dit leest, zullen de Koi in mijn vijvers rondzwemmen. Je kunt ze bezichtigen op www.tweepassies.nl. Wil je genieten van de Goyang Koifarm: www.kgykoi.com.

Korea heeft de toekomst

De bezoeken aan Zuid-Korea werken op mij als een bundeltje bijvoet en 10 teentjes knoflook. Ik kom er altijd blij, vrolijk en geestelijk gereinigd vandaan. Omdat China steeds meer goedkope rijst naar Korea exporteert, stappen veel Koreaanse boeren over op de kweek van Koi. Youg Soo, die al enkele jaren ervaring heeft opgedaan, speelt hierbij een voortrekkende rol. Je bent dus gewaarschuwd: de Koreaanse Koi komen eraan. En vallen ze te vergelijken met de Japanse kwaliteit? De Koreaan is in een wip aan de overkant van de Koreaanse zee, in de homeland of Nishikigoi. Kennis en samenwerking is dus snel verkregen.

Dit artikel verscheen ook in Koi Wijzer 31, De tropische Watertuin. Leden van KOI 2000 krijgen de Koi Wijzer thuisgestuurd. Ook is het magazine in de betere boekhandel verkrijgbaar.

Lees ook:

[Koi Wijzer 31, De tropische Watertuin](#)